

- 2) W przypadku, gdy potrącenie jest możliwe: Czy znajduje to zastosowanie również do kosztów lotu zastępczego do miejsca docelowego?
- 3) W przypadku, gdy potrącenie jest możliwe: Czy przewoźnik lotniczy może dokonać potrącenia zawsze, czy też możliwość potrącenia uzależniona jest od tego, czy prawo krajowe je dopuszcza lub czy sąd uzna je za słuszne?
- 4) W przypadku, gdy znajduje zastosowanie prawo krajowe lub do sądu należy wydanie decyzji uznaniowej: Czy odszkodowanie na podstawie art. 7 rozporządzenia ma na celu jedynie wynagrodzenie niedogodności i straty czasu doznanych przez pasażerów wskutek odwołania lotu, czy też również naprawienie szkód materialnych?

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. L 46, s. 1).

**Skarga wniesiona w dniu 20 września 2013 r. —
Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii
Północnej przeciwko Parlamentowi Europejskiemu,
Radzie Unii Europejskiej**

(Sprawa C-507/13)

(2013/C 359/05)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: E. Jenkinson, S. Behzadi-Spencer, pełnomocnicy oraz K. Beal QC)

Strona pozwana: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 94 ust. 1 lit. g), art. 94 ust. 2 i/lub art. 162 ust. 1 i 3 dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych IV (¹);
- stwierdzenie nieważności art. 450 ust. 1 lit. d) i i) i/lub lit. j) i/lub art. 521 ust. 2 rozporządzenia w sprawie wymogów kapitałowych (²);
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zjednoczone Królestwo wnosi o stwierdzenie nieważności określonych przepisów niektórych aktów prawodawczych Parla-

mentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej na podstawie art. 263 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (zwanego dalej „TFUE”). Skarga o stwierdzenie nieważności dotyczy „pakietu w sprawie wymogów kapitałowych IV”, który wszedł w życie w dniu 17 lipca 2013 r. Pakiet ten obejmuje nową dyrektywę w sprawie wymogów kapitałowych, dyrektywę 2013/36/UE oraz nowe rozporządzenie w sprawie wymogów kapitałowych. Zjednoczone Królestwo kwestionuje wyłącznie niektóre postanowienia tych aktów, a mianowicie:

- (i) art. 94 ust. 1 lit. g), art. 94 ust. 2 oraz art. 162 ust. 1 i 3 dyrektywy 2013/36/UE (zwanej dalej dyrektywą w sprawie wymogów kapitałowych IV¹), która została opublikowana w Dzienniku Urzędowym w dniu 27 czerwca 2013 r. Zgodnie z jej art. 164 dyrektywa ta weszła w życie w dniu 17 lipca 2013 r.
- (ii) art. 450 ust. 1 lit. d), art. 450 ust. 1 lit. i), art. 450 ust. 1 lit. j) oraz art. 521 ust. 2 rozporządzenia w sprawie wymogów kapitałowych, rozporządzenia (UE) nr 575/2013 (zwanego dalej »rozporządzeniem w sprawie wymogów kapitałowych«). Rozporządzenie w sprawie wymogów kapitałowych zostało opublikowane w Dzienniku Urzędowym w dniu 27 czerwca 2013 r. i weszło w życie w dniu 28 czerwca 2013 r. zgodnie z jego art. 521 ust. 1. Ma być stosowane od dnia 1 stycznia 2014 r. zgodnie z jego art. 521 ust. 2.

W zaskarżonych aktach Parlament i Rada przyjęli szereg środków dotyczących zmiennych składników wynagrodzenia, które może być wypłacane określonym pracownikom instytucji (to znaczy instytucji kredytowych i przedsiębiorstw inwestycyjnych, o których mowa w art. 4 rozporządzenia w sprawie wymogów kapitałowych). W szczególności art. 94 ust. 1 lit. g) dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych IV wprowadził ograniczenie w zakresie zmiennych składników wynagrodzenia, które może być wypłacane niektórym »podmiotom podejmującym istotne ryzyko«. Zwane jest to potocznie »ograniczeniem premii bankowców«. Ponadto zgodnie z art. 94 ust. 2 dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych IV prawodawca Unii przyznał Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Bankowego (EUNB), agencji utworzonej zgodnie z art. 114 TFUE, zadanie określenia kryteriów wskazania »podmiotów podejmującym istotne ryzyko» w każdej szczególnej instytucji oraz opracowania wytycznych dotyczących stopy dyskontowej, która może być stosowana do długoterminowych zmiennych składników wynagrodzenia. Artykuł 450 rozporządzenia w sprawie wymogów kapitałowych wymaga, aby po ich określeniu instytucje opublikowały niektóre szczegółowe informacje dotyczące wynagrodzenia takich podmiotów w celu publicznego upowszechnienia.

Zjednoczone Królestwo twierdzi, że należy stwierdzić nieważność spornych przepisów z następujących względów:

- (i) sporne przepisy zostały przyjęte w oparciu o nieodpowiednią podstawę prawną w Traktacie;
- (ii) sporne przepisy są nieproporcjonalne i nie zachowują zasady pomocniczości;

- (iii) sporne przepisy weszły w życie w sposób naruszający zasadę pewności prawa;
- (iv) powierzenie niektórych zdań EUNB oraz przyznanie niektórych uprawnień Komisji nastąpiło *ultra vires*;
- (v) wymogi dotyczące ujawniania informacji określone w rozporządzeniu w sprawie wymogów kapitałowych naruszają zasadę ochrony danych i zasadę ochrony życia prywatnego w rozumieniu prawa Unii.
- (vi) w zakresie w jakim art. 94 ust. 1 lit. g) ma być stosowany do pracowników instytucji spoza EOG, narusza on art. 3 ust. 5 TUE oraz zasadę terytorialności w rozumieniu zwyczajowego prawa międzynarodowego.

- (¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE, Dz.U. L 176, s. 338.
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012, Dz.U. L 176, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania) w dniu 25 września 2013 r. — Ingeniørforeningen i Danmark, działające w imieniu Poula Landina, przeciwko TEKNIQ, działającej w imieniu ENCO A/S — VVS

(Sprawa C-515/13)

(2013/C 359/06)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Østre Landsret

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ingeniørforeningen i Danmark, działające w imieniu Poula Landina

Strona pozwana: TEKNIQ, działająca w imieniu ENCO A/S — VVS

Pytanie prejudycjalne

Czy wykładni zawartego w art. 2 i 6 dyrektywy Rady 2000/78/WE (¹) zakazu bezpośredniej dyskryminacji ze względu na wiek należy dokonywać w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie utrzymywaniu przez państwo członkowskie stanu prawnego, zgodnie z którym pracodawca, po wypowiedzeniu umowy o pracę pracownikowi, który był nieprzerwanie zatrudniony w tym samym przedsiębiorstwie przez okres 12, 15 lub

18 lat, musi po rozwiązaniu stosunku pracy z tym pracownikiem wypłacić mu odprawę w wysokości odpowiednio jednego, dwóch lub trzech miesięcznych wynagrodzeń, lecz odprawa ta nie przysługuje, gdy w chwili rozwiązania stosunku pracy pracownik ma możliwość otrzymywania krajowej emerytury podstawowej?

(¹) Dyrektywa Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiająca ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 303, s. 16).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Mokestinį ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (Litwa) w dniu 7 października 2013 r. — Fast Bunkering Klaipėda UAB przeciwko Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

(Sprawa C-526/13)

(2013/C 359/07)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Mokestinį ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Fast Bunkering Klaipėda UAB

Strona pozwana: Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 148 lit. a) dyrektywy 2006/112 (¹) należy interpretować w ten sposób, że oznacza on, iż zawarte w nim uregulowania dotyczące zwolnienia z podatku VAT mają zastosowanie nie tylko do dostaw na rzecz podmiotu eksploatującego statek przeznaczony do żeglugi na pełnym morzu, który to podmiot wykorzystuje dostarczone towary do zaopatrzenia statku, ale także do dostaw innych niż te realizowane na rzecz podmiotu eksploatującego statek, a mianowicie na rzecz pośrednika działającego w imieniu własnym, jeżeli w chwili dostawy ostateczne przeznaczenie towarów jest z góry znane i wykazane w należyty sposób, a potwierdzające to dowody zostają przedłożone władzom podatkowym zgodnie z przewidzianymi prawem wymogami?

(¹) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1)